

Bölcsességgel áld meg minket, hogy kezelni tudjuk korlátozott anyagi áldásainkat, olyan bölcsességgel, amely lehetővé teszi számunkra, hogy bevételünk 90 százalékából jobban éljünk, mint a 100 százalékából. Így a hithű tizedfizetők megértik az előrelátó életet, és hajlamosabbak önellátóbbak lenni.

Most már értem, hogy az Úr áldásainak legjava lelki áldásokat jelent, amelyek gyakran kapcsolódnak a családhoz, a barátokhoz és az evangéliumhoz. Úgy tűnik, gyakran azzal áld meg, hogy különlegesen fogékonnyak vagyunk a Szentlélek hatására és útmutatására, különösen a házasság és a gyerekneveléshez hasonló családi ügyek terén. Ez a lelki fogékonyság segíthet nekünk abban, hogy az összhang és a békesség áldásait élvezzük otthon. James E. Faust elnök felvetette, hogy „a tizedfizetés kiváló biztosíték a válás ellen” (Tedd gazdagabbá a házasságodat! *Liahóna*, 2007. ápr. 5.).

A tizedfizetés segít nekünk, hogy engedékeny és aláztos szívvel tegyünk szert, valamint hálás szívvel, amely hajlik rá, hogy „minden dologban [elismerje] a kezét” (T&Sz 59:21). A tizedfizetés nagylelkű és megbocsátó szívvel táplál bennünk, adakozó szívet, amely telve van Krisztus tiszta szeretetével. Az Úr akaratának alávetett engedelmes szívvel buzgón mások szolgálatára és megáldására fogunk törekedni. A rendszeres tizedfizetők hite megerősödik az Úr Jézus Krisztusban, és erős, maradandó bizonyosságra tesznek szert evangéliumáról és egyházáról. Ezen áldások egyike sem pénzbeli vagy anyagi, de bizony ezek alkotják az Úr áldásainak legjavát.

Tanúbizonyosságot teszek arról, hogy ha hűen fizetjük a tizedünket, az Úr megnyitja az egek csatornáit és áldásai legjavát árasztja ránk. Jézus Krisztus nevében, amen. ■

Írta: Lynn G. Robbins
a Hetvenektől

Milyen embereknek kell hát lennetek?

Legyetek sikeresek a krisztusi tulajdonságok kifejlesztésére irányuló erőfeszítéseitekben, hogy megjelenésetek az Ő képmását, viselkedésetek pedig az ő jellemvonásait tükrözze.

A „lenni vagy nem lenni?” tulajdonképpen egy kitűnő kérdés.¹ A Szabadító ezt a kérdést sokkal mélyebb értelemben tette fel, így létfontosságú elvi kérdéssé tette mindannyiunk számára: „Milyen embereknek kell hát lennetek? Bizony mondom nektek, hogy éppen olyanok, amilyen én *vagyok*” (3 Nefi 27:27; kiemelés hozzáadva). A *lenni* ige jelen idejű, egyes szám első személyű alakja a *vagyok*. Arra hív minket, hogy vegyük fel magunkra az Ő nevét és az Ő természetét.

Ahhoz, hogy olyanná váljunk, mint Ő, azokat a dolgokat is kell *tennünk*, amiket Ő *tett*: „Bizony, bizony mondom nektek, ez az én evangéliumom; és tudjátok, hogy milyen dolgokat kell *megtennetek* az én egyházamban; mert azokat a cselekedeteket, melyeket engem *tenni* láttatok, nektek is azokat kell *megtennetek*” (3 Nefi 27:21; kiemelés hozzáadva).

A *lenni* és a *tenni* igék elválaszthatatlanok. Egymástól kölcsönösen függő tanokként megerősítik és előmozdítják egymást. Például a hit imára ösztönöz, az ima pedig megerősíti a hitünket.

A Szabadító gyakran hívta képmutatóknak azokat, akiknek a *cselekedetei* jók voltak ugyan, de a *lelkületük* nem: „Ez a nép ajkaival tisztel engem, a szívök pedig távol van tőlem” (Márk 7:6). A *tenni* a *lenni* nélkül, vagyis annak látszani, amik nem vagyunk, képmutatás vagy színlelés.

Ez fordítva is igaz, hiszen a *lenni* a *tenni* nélkül is érvénytelen, csakúgy mint „a hit is, ha cselekedetei nincsenek, *megholt* ő magában” (Jakab 2:17; kiemelés hozzáadva). Ha csupán *vagyunk*, de nem *teszünk* semmit, az önámítás – elhisszük, hogy jók vagyunk, azért mert jók a szándékaink.

A *tenni* a *lenni* nélkül (azaz a képmutatás) hamis képet mutat másoknak, a *lenni* a *tenni* nélkül pedig önmagunknak fog hamis képet mutatni.

A Szabadító megfeddte az írástudókat és a farizeusokat a képmutatásukért: „Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert [tizedet fizettek] a mentá[ból], a kapor[ból] és a kömény[ből] – ez valami, amit *tettek* –, és elhagyjátok a mik nehezebbek a törvényben, az ítéletet, az irgalmasságot és a hívséget” (Máté 23:23). Azaz

más szóval, elbuktak abban, hogy azok *legyenek*, akiknek lenniük kellett volna.

Mindamellet, hogy elismerte a *tenni* fontosságát, a Szabadító a *lenni* részt nevezte a „nehezebb” dolognak. E nagyobb fontosságú részt a következő példák is jól szemléltetik:

- A keresztlő vízbe belépés az, amit *teszünk*. A *lenni*, amelynek követnie kell a cselekvést, a Jézus Krisztusba vetett hit, és a hatalmas szívbeli változás.
- Az úrvacsorából való vétel valami, amit *teszünk*. Az azonban, hogy érdemesek is *legyünk* arra, már egy sokkal fontosabb rész.
- A papságba történő elrendelés egy *tett*. A nehezebb dolog azonban a papság hatalma, amely „az igazság tantétele[ín]” alapszik (T&Sz 121:36), vagyis ez a *lenni* rész.

Sokan szoktunk listát írni a *tennivalókról*, ami emlékeztet az elvégzendő dolgokra. *Lennivalókról* azonban csak ritkán készítenek listát az emberek. Miért? A *tennivalók* olyan tevékenységek, vagy események, melyeket ki lehet pipálni, amikor *megtörténtek*. A *lenni* részt azonban soha nem lehet késznek jelölni. A *lennivalók* mellé nem lehet pipát tenni. Elvihetem a feleségemet egy kellemes péntek esti randevúra, mely egy *tennivaló*. Jó férjnek *lenni* azonban nem egy esemény; természetem, jellemem részének kell *lennie*, vagyis annak, aki vagyok.

Vagy szülőként mikor tudok *készként* kipipálni egy gyermeket? Jó szülővé *válni* egy véget nem érő feladat. Ahhoz pedig, hogy jó szülők legyünk, az egyik legfontosabb dolog, hogy megtanítsuk gyermekeinket arra, hogy egyre inkább olyanok *legyenek*, mint a Szabadító.

A krisztusi *lennivalók* nem láthatók, de motiváló erőként állnak a *tetteink* mögött, melyek pedig már láthatóak. Például, amikor egy szülő a gyermekét járni tanítja, látjuk a szülőt *megtenni* bizonyos dolgokat, úgy mint a gyermek dicsérete vagy támogatása. E *cselekedetek* fedik fel szívük láthatatlan szeretetét, valamint a gyermekük jövőjébe vetett láthatatlan hitüket és reményüket. Erőfeszítéseik nap mint nap folytatódnak, melyek a *lennivalók* listáján a láthatatlan türelmet és szorgalmat bizonyítják.

Mivel a *lenni*-ből ered a *tenni*, és ez motiválja a *cselekvést* is, a *lenni* tanítása hatékonyabban fejleszti a viselkedést, mint a *tenni*-re való összpontosítás.

Amikor a gyerekek rosszkodnak, vagy mondjuk veszekednek egymással, gyakran rossz irányultsággal fegyelmezzük: a *cselekvést* vagyis a látottakat vesszük figyelembe. A *cselekvésük* – a viselkedésük – azonban csupán a szívükben lévő láthatatlan motiváció tünete. Feltehetjük magunknak a kérdést: „Milyen jellemvonások – amennyiben a gyermek megérti azokat – tudnák a jövőben helyreigazítani az ilyen viselkedést? Legyünk türelmesek és megbocsátóak, amikor bosszankodunk? Szeressünk és legyünk béketeremtők? Viseljünk felelősséget a tetteinkért és ne másokat hibáztassunk?”

Hogyan tudják a szülők megtanítani gyermekeiknek ezeket a tulajdonságokat? Soha nem lesz jobb lehetőségünk krisztusi tulajdonságokat tanítani a gyermekeinknek, mint amikor fegyelmezzük őket. A *fegyelmezés* szó ugyanabból a latin szótövből ered, mint a *tanítvány* szó, és magában foglalja az általunk gyakorolt türelmet és tanítást. Nem szabad haraggal végezni. Amikor fegyelmezzük, azt a Tan és a szövetségek 121. szakaszában leírtak

szerint lehet és kell tennünk: „meggyőzéssel, hosszútúrésszel, gyengédséggel és szelídséggel, és színleletlen szeretettel; kedvességgel és színtiszta tudással” (41–42. versek). Ezek mind olyan krisztusi *lennivalók*, melyeknek lényünk részét kell képezniük, mind annak, amik *vagyunk* szülőkként és Krisztus tanítványaként.

Fegyelmezés által a gyermek a következményekből is tanul. Ilyen pillanatokban hasznos, ha a negatív élményeket pozitívvá ellensúlyozzuk. Ha a gyermek bevallja a helytelen cselekedetét, dicsérjük meg a bátorságáért, hogy be merte vallani. Kérdezzük meg tőle, hogy mit tanult a hibájából vagy a vétségéből, ami majd lehetőséget ad számunkra, és ami még fontosabb, a Lélek számára, hogy megérintse és tanítsa a gyermeket. Amikor a Lélek által tanítunk a gyermekeknek egy tant, annak hatalmában áll majd idővel az egész természetüket – *lényüket* – átformálni.

Alma is felfedezte ugyanezt az alapelvet, miszerint „az ige prédikálása nagy valószínűséggel igazságos dolgok *megtételére* vitte rá az embereket – igen, erősebb hatása volt az emberek elméjére, mint a kard” (Alma 31:5; kiemelés hozzáadva). Miért? Mivel a kard csupán egy fenyítő magatartásra – *cselekvésre* – összpontosított, míg az ige prédikálása az emberek természetét formálta át abból, akik *voltak*, azzá, akivé *válhattak*.

Egy aranyos és engedelmes gyermek a szüleit csak a szülői mivolt alaptanfolyamára írhatja be. Ha azonban egy olyan gyermekkel vagytok megáldva, aki a türelmeteket már sokadszorra tette próbára, akkor már a haladó szinten vagytok. Ahelyett, hogy azon gondolkodtok, hogy vajon mit tehetetek rosszul a földi életek előtt, amivel ezt kiérdemeltétek, inkább áldásként tekintsetek egy nagyobb

kihívást jelentő gyermekre, aki lehetőséget ad arra, hogy Istenhez még inkább hasonlóbbá váljatok. Vajon melyik gyermek fogja a türelmeteket, hosszútűréseteket és más krisztusi tulajdonságokat leginkább próbára tenni, fejleszteni és csiszolni? Lehet, hogy erre a gyermekre legalább akkora szükségetek van, mint neki rátok?

Mindannyian hallottuk már azt a tanácsot, hogy a bűnt ítéljük el, ne a bűnöst. Hasonlóképpen, amikor a gyermekeink rosszkodnak, vigyáznunk kell, nehogy olyan dolgokat mondjunk, melyek által azt hisszük, hogy a helytelen *tetteiket velük* azonosítjuk. „Ne engedjük, hogy kudarc származzon egy cselekedetből”, mely az embert a „buta”, „lassú”, „lusta” vagy „kétbalkezes” jelzőkkel „azonosítja”.² A mi gyermekeink Isten gyermekei. Ez az ő valódi azonosságuk és lehetőségük. Az Ő terve az, hogy segítsen gyermekeinek felülkerekedni a hibáikon és vétkeiken, hogy olyaná válhassanak, mint Ő maga. A csalódást okozó viselkedést éppen ezért átmenetinek kell tekintenünk, nem állandónak; tettek, nem pedig jellemvonásnak.

Vigyáznunk kell tehát, hogy fegyelmezésünk során ne használjunk olyan állandóságra utaló kifejezéseket, mint a „te mindig...” vagy „te soha...”. Legyünk óvatosak az olyan kifejezésekkel, hogy „te soha nem vagy tekintettel az érzéseimre” vagy „miért kell mindig rád várni?”. Az ilyen kifejezések jellemvonásokként tüntethetnek fel cselekedeteket, és rossz irányba befolyásolhatják a gyermek önértékelését és önbecsülését.

Az azonosságtudat zavara akkor is kialakulhat, amikor egy gyermektől megkérdezzük, hogy mi szeretne *lenni*, amikor felnőtt, mintha ez azt jelentené, hogy amit valaki *tesz* a megéretté válás érdekében, az meghatározza,

hogy kivé is *lesz*. Semmilyen szakma vagy vagyontárgy ne határozza meg egy személy azonosságát vagy értékét. A Szabadító, például, alázatos ács volt, ez azonban nemigen határozta meg az életét.

Amikor segítünk a gyermekeknek felfedezni, hogy kik is ők valójában, és megerősítjük az önbecsülésüket, akkor megfelelően tudjuk értékelni a teljesítményüket vagy viselkedésüket – a *tenni* részt. Egy még ennél is bölcsőbb dolog azonban az volna, ha dicséretünk elsődlegesen a jellemükre és a hitelveikre összpontosítana – arra, *akik* ők maguk.

A sport világában gyermekeink teljesítményét – *cselekvését* – a legbölcsebb módon az olyan *tulajdonságaikon* keresztül lehet elismerni, mint az erőnlétük, kitartásuk, állhatatosságuk stb. Ezzel pedig a *lenni* és a *tenni* részt egyaránt elismerjük.

Amikor a gyermekeket megkérjük, hogy *végezzenek el* egy házimunkát, mindig keressünk módot arra, hogy a *jellemüket* dicsérjük. Például: „Annyira boldoggá tesz, amikor ilyen készsége-sen végzed a feladataidat.”

Amikor a gyermekek hazaviszik az iskolai bizonyítványukat, megdicsérhetjük őket a jó jegyeikért, de még hasznosabb és tartósabb, ha a *szorgalmukért* dicsérjük meg őket: „Minden dolgozatod jól sikerült. Te aztán tudod, hogyan győzd le a nehéz feladatokat! Büszke vagyok rád.”

Családi szentírás-tanulmányozás során keressünk és beszéljünk meg olyan példákat a jellemvonásokra, melyeket az aznapi olvasás során találtunk. Mivel a krisztusi tulajdonságok Isten ajándékai, és az Ő segítségével nélkül nem lehet őket kifejleszteni,³ imádkozzatok ezekért az ajándékokért a családokkal és egyénileg is.

Vacsoránál időnként beszéljünk e tulajdonságokról, különösen azokról, melyeket a reggeli olvasás során fedtünk fel. „Miként voltál ma jó barát? Miként mutattál könyörületet valaki iránt? Hogyan segített a hited szembenézni a mai kihívásokkal? Miként voltál megbízható? Becsületes? Nagylelkű? Alázatos?” A szentírások hemzsegek az olyan tulajdonságoktól, melyeket meg kell tanítanunk és tanulnunk.

A *lenni* rész megtanításának legfontosabb része az, hogy olyan szülei *legyünk* gyermekeinknek, mint amilyen számunkra Mennyei Atyánk. Ő a tökéletes szülő, és megosztotta velünk a szülői mivolt kézikönyvét – a szentírásokat.

Mai gondolataim zöme a szülőkhöz szólt ugyan, a tantételek azonban mindenkire vonatkoznak. Legyetek sikeresek a krisztusi tulajdonságok kifejlesztésére irányuló erőfeszítéseitekben, hogy megjelenésetek az Ő képmását, viselkedésüket pedig az ő jellemvonásait tükrözze. Így, amikor gyermekeitek és mások is érzik a szereteteteket és látják a viselkedésüket, az majd a Szabadítóra fogja emlékeztetni őket, és közelebb vonzza őket Hozzá. Ez az én imám és bizonyosságom, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. William Shakespeare: *Hamlet, dán királyfi*, 3. felvonás, 1. szín, 66. sor.
2. Carol Dweck, quoted in Joe Kita, “Bounce Back Chronicles,” *Reader’s Digest*, May 2009, 95.
3. Lásd *Prédikáljátok evangéliumomat! Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2008), 115–116.